

Vážený pán predseda a podpredseda, vážené členky a členovia Súdnej rady Slovenskej republiky

Obraciam sa na Vás ako na ústavný orgán sudcovskej legitimacy, ktorý by mal na najbližšom zasadnutí súdnej rady, ktoré sa má uskutočniť v dňoch 14.11.2023 až 16.11.2023, prerokovať aj body programu týkajúce sa posledných udalostí vo vzťahu k mojej osobe ako sudcu a mojej rozhodovacej činnosti súvisiacej s medializovaným neodkladným opatrením vo veci odvolaného funkcionára Policajného zboru Slovenskej republiky ako žalobcu a Ministerstva vnútra Slovenskej republiky ako žalovaného. Považujem preto za vhodné a zároveň potrebné poskytnúť Vám aj moje vyjadrenie k veci, keďže udalosti, ktoré nasledovali po vydaní môjho rozhodnutia, sa stali predmetom širokého mediálneho záujmu, vrátane medializácie mojej osoby (nedobrovoľnej), čím som sa zároveň stal terčom mnohých nenávistných prejavov, ktorým musím čeliť.

Dovolím si reagovať aspoň v stručnosti na niektoré verejne prezentované výhrady a námietky voči danému rozhodnutiu o nariadení neodkladného opatrenia.

K môjmu údajnému vzťahu s právnym zástupcom žalobcu JUDr. Petrom Kubinom uvádzam nasledovné: V rokoch 2000-2005 som študoval na Právnickej fakulte Univerzity Komenského v Bratislave, na ktorej v tom čase študoval aj Peter Kubina. S Petrom Kubinom som v tom čase okrem bežného študentského kontaktu (aj to v minimálnom rozsahu, keďže okrem účasti na seminároch a prednáškach na fakulte sme sa nijako nestretávali) nemal žiadny bližší vzťah, pričom od ukončenia štúdia na Právnickej fakulte Univerzity Komenského v Bratislave v roku 2005 som s ním už nebol v absolútne žiadnom kontakte. Paradoxne v minulom roku sa konala prvá stretávka z vysokej školy, pričom ani na tejto som sa nezúčastnil. Dôvodom bola aj tá skutočnosť, že som sa chcel vyhnúť potenciálnym konfliktom záujmov v budúcnosti, keďže som mal vedomosť, že viacerí moji bývalí spolužiaci a spolužiačky sú aktívni advokáti a advokátky. Posledné udalosti ukazujú, že som sa rozhodol správne. Uvedené uvádzam iba preto, aby ste si vedeli urobiť obraz o tom, ako ja vnímam povolanie sudcu a ako pristupujem k sebaobmedzovaniu v súvislosti s jeho výkonom. Vzhľadom na uvedené skutočnosti som teda nevidel žiadny dôvod oznamovať moju zaujatosť pri rozhodovaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, keďže túto som neidentifikoval ani zo subjektívneho hľadiska ani z objektívneho hľadiska.

K námietke, že som rozhodol predčasne a neumožnil som žalovanému vyjadriť sa k návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia uvádzam: Podľa § 329 ods. 1 prvá veta zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) súd môže rozhodnúť o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia aj bez výsluchu a vyjadrenia strán a bez nariadenia pojednávania. Vo svojej doterajšej praxi si nespomínam na prípad (ale ani z praxe mojich kolegov neviem o takom prípade), kedy by súd pred rozhodovaním o nariadení neodkladného opatrenia vyzýval protistranu na vyjadrenie sa k tomuto návrhu. Postupoval som teda nielen v súlade so zákonnou úpravou, ale aj mojou doterajšou štandardnou praxou.

K námietke, že som o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia rozhodol „expresne“ rýchlo (deväť dní od podania návrhu) uvádzam: Podľa § 328 ods. 2 C.s.p. o

návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia rozhodne súd najneskôr do 30 dní od doručenia návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorý spĺňa náležitosti podľa § 326. Z charakteru a podstaty inštitútu neodkladného opatrenia pritom vyplýva (aspoň ja si to tak vykladám), že o neodkladnom opatrení by mal súd rozhodnúť neodkladne, najneskôr však v lehote do 30 dní od podania návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. V mojej doterajšej praxi pritom nie je ničím výnimočným rozhodovanie o návrhoch na nariadenie neodkladného opatrenia aj v lehote kratšej ako deväť dní. Opäť som teda postupoval v súlade so zákonnou úpravou, podstatou inštitútu neodkladného opatrenia a aj mojou doterajšou štandardnou praxou. V predmetnej námietke je pritom vlastne vyčítané, že súd rozhodol v zákonnej lehote.

K námietke, že Mestský súd Bratislava IV nebol oprávnený rozhodovať o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia v tejto veci uvádzam: K tejto námietke nepovažujem za vhodné v aktuálnom štádiu konania podrobnejšie sa vyjadrovať, môžem však uviesť, že pri rozhodovaní o návrhu na nariadenie predmetného neodkladného opatrenia som sa zaoberal aj otázkou právomoci, pričom som mal za to, že v uvedenom prípade je daná právomoc Mestského súdu Bratislava IV. Ak by súdna rada považovala za potrebné a vhodné, som pripravený poskytnúť podrobnú argumentáciu, prečo si stále (tak ako aj v čase rozhodovania) myslím, že o návrhu na nariadenie predmetného neodkladného opatrenia mal rozhodovať Mestský súd Bratislava IV. Pre túto chvíľu len odkazujem na rozhodnutie kompetenčného senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1SKomp/8/2002 zo dňa 21.04.2022, z ktorého okrem iného vyplýva cit: *„Kompetenčný senát vo svojich predošlých rozhodnutiach vyslovil záver, že konania, v ktorých sa žalobca domáha vydania neodkladného opatrenia, nie je možné prejednať v rámci správneho súdnictva. Uvedené platí bez ohľadu na charakter právnych vzťahov, ktoré sú predmetom daných konaní. Je to z dôvodu, že neodkladné opatrenie je procesný inštitút, ktorý je možné využiť len v konaniach podľa CSP.“*

Vážená Súdna rada Slovenskej republiky, snažil som sa v danom prípade iba robiť si v dobrej viere svoju prácu najlepšie ako viem, mimochodom tak ako vždy doposiaľ. Po tom, ako mi napadol predmetný návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, som si ho naštudoval, a nakoľko argumenty v ňom uvedené sa mi javili ako jednoznačné a dôvodné, navyše podporené aj priloženými listinami, tak som o danej veci rozhodol. Nič viac a nič menej. To čo nasledovalo potom som naozaj nečakal a nikdy doteraz som sa s ničím podobným nestretol. Za štandardný postup som doteraz považoval to, že ak niektorá strana v konaní nesúhlasí s rozhodnutím súdu a jeho argumentami, vyjadrí svoje argumenty v na to určenom opravnom prostriedku (odvolaní) a tieto následne posúdi na to určený orgán (odvolací súd), ktorý si ich buď osvojí alebo nie. Či to, čo nasledovalo po vydaní môjho rozhodnutia zodpovedá tomuto postupu nechám na vyhodnotení každého z Vás. Chcem Vás zároveň ubezpečiť, že aj po týchto udalostiach, a po tom, ako sa k môjmu rozhodnutiu vyjadrilo množstvo právnikov spochybňujúcich jeho správnosť zo všetkých možných strán (podotýkam, že v čase rozhodovania o nariadení neodkladného opatrenia súd vychádza iba z tvrdení a argumentov jednej strany), si za svojím rozhodnutím stojím a som presvedčený o jeho vecnej správnosti. Nemôžem pritom samozrejme vylúčiť, že odvolací súd bude mať na vec iný názor. To je však bežný jav, pričom predstava, že za tejto situácie by mal byť sudca akokoľvek postihovaný (či už disciplinárne alebo trestnoprávne) by nevyhnutne viedla k tomu, že by musel byť takto postihovaný asi každý jeden sudca v Slovenskej republike.

Z uvedeného je podľa môjho názoru zároveň zrejmé, že v tomto prípade nejde iba o moju osobu ako sudcu, ale o každého jedného sudcu, o justíciu a súdnu moc ako jednu z troch mocí v štáte, a tým pádom aj o samotný charakter štátu. Keďže moje možnosti vyjadrovania sa sú v tomto štádiu konania značne obmedzené, dovolil som si takouto formou objasniť okolnosti, ktoré sprevádzali vydanie môjho rozhodnutia, aby ste tak z Vašej pozície mohli adekvátnym spôsobom reagovať na skutočnosti, ktoré nastali po vydaní tohto môjho rozhodnutia. Zároveň si Vám dovoľujem dať na vedomie, že dnešného dňa, t.j. 13.11.2023 prijala aj sudcovská rada Mestského súdu Bratislava IV stanovisko k predmetným udalostiam.

Keďže nemám žiadnu skúsenosť so situáciou, v ktorej som sa ocitol, vopred sa ospravedlňujem, ak som zvolil nesprávnu formu alebo obsah môjho vyjadrenia. Tak ako vždy, aj teraz som postupoval v dobrej viere a s najlepším úmyslom.

S úctou

JUDr. Michal Kubiš
sudca Mestského súdu Bratislava IV

V Bratislave 13.11.2023